

Box

Amb els ulls enxiquits pel dolor,
percebo la llum escanyada eixint del pladur,
-celístia de leds-
aquest dissabte que s'adorm
sota els llits de rodetes, dins els flascons,
o entre gases apilades damunt fredes lleixes de metall.

El món esdevé un blavís cau de gemecs
i agitats refrecs de llençols suats.
Bressolat per la ronca veu coral de la vetlla inquieta
i l'hipnòtic piu lluminós que em fita, rogenc,
m'empasso la nit com píndola sublingual
a l'espera de l'espera
d'una blanca presència fugissera
que m'injecti un nou matí.

Mentrestant, degota el sèrum
lentament, sense presses,
aliè al lliscar apressat d'esclops i carretons,
com un rellotge de nit de la vida aquosa.

Les venes alenen i els ulls es clouen
per contemplar com s'escola, pit endins,
un ample riu de fosca.

Apuso